VEERTIG

Sufi Trail magazine

DE PIJLEN WIJZEN NAAR WITTEM
Hester Koning

Van Akker tot Abdij
een heel levensjaar onderweg
Anke Purmer

Rumi Trail 2025:
Fietsen door het hart van Turkije
Theo Szarzynski

Met Emilie Haspels op stap
door de Frygische Hooglanden
Fokke Gerritsen,
Nederlands Instituut in Turkije

Walking with Rumi
Portret van een pelgrimage door Roelant Meijer

Winter editie 2026 | € 5.95 | 2949-950X

"Fiets mee naar de Rumi"

Een unieke mogelijkheid om mee te fietsen met de route makers van de Rumi Trail in Turkije, van Istanbul naar Hatay.
Yalova is het verzamelpunt van de fietsploeg. Het is een kleinschalige vrienden fietsavontuur met een maximaal aantal deelnemers van tien fietsers.

Overnachtingen: Kleinschalige accommodaties, home-stays en (wild)kamperen, dus neem je eigen tentje mee. In overleg wordt accommodatie geregeld.

Bepakking: Wat je thuis laat is mooi meegenomen, ieder verzorgd zijn eigen huisje (tent) en spullen.

Hoe lang: de duur is ongeveer vier weken.

Laat de prachtige warme herfst in het bijzondere Turkije, je meenemen over het adembenemende Anatolische plateau, Rumi wacht op je!

Fietskaravaan data, noteer in je agenda

2026 11 september - 9 oktober

Tijdens onze fietskaravaan draagt iedere deelnemer mede verantwoordelijkheid voor het goede verloop van de tocht. Heen- en terugreis boek je zelf.

Je bepaalt zelf hoe je wilt overnachten, wat en waar je wilt eten en betaalt naar evenredigheid mee aan gemeenschappelijk kosten, uiteraard allemaal in goed overleg.

Je krijgt de beschikking over de Rumi trail gpx voor zelfnavigatie en ervaren tochtgenoten maken je wegwijs in het gebruik ervan. Je zorgt zelf voor een goede reis- annuleringsverzekering.

Voor informatie en aanmelding:
www.sufitrail.com
sufitrail@gmail.com
06 440 447 90

schroom niet om ons te bellen

Voorwoord Iris Bezuijen

In een recent telefoongesprek met mijn lieve vriendin zei ik: “Geniet vooral van alles wat niet gelukt is.” Het is advies dat ook mijzelf rust geeft – en rust is toch een heel gewenst resultaat van veel inspanning. Het hoort bij elkaar. Door de inspanning van onze spannende wandel- en fietsavonturen zijn we echt gelukkig.

Het mooiste zou zijn als dat voor alle medereizigers gold. Toch krijgen we vaak een bevestigende hint, doordat we mogen blijven genieten van onze wandel- en fietsvrienden. Wat een groot compliment is het, wanneer vrienden meereizen voor een tweede, derde, vierde, en ja, zelfs een honderdste keer. Een vrolijke reis door het leven, met verrassingen in allerlei vormen.

Ook de kunstwerken tekenen een rode lijn door de tijd van het leven der reizigers. Denk aan Roelant met zijn Sufi-portretten, die we dit jaar gaan overhandigen aan de geportretteerden. Of onze kunstenares Anke Purmer, die in het geheel een schitterend kunstwerk maakte van de veertig dagen in Heiloo.

In deze editie komen weer heel wat prachtige kunstwerken aan bod: de pelgrimsvader van het zuiden uit Wittem, verhalen van onze eigen fiets- en wandel pelgrims Theo – die al meerdere fietsavonturen meerolde – en Hester, die ons weer verbindt met Klooster Wittem. Fokke Gerritsen van het Nederlands Instituut in Turkije, die met Emilie Haspels op stap ging door de Frygische Hooglanden, liet een prachtig verhaal schitteren bij onze geliefde pleisterplaats Midas Han, waar Ben Claasz Coockson ons altijd zo hartelijk ontvangt.

Er is weer meer dan we in een tijdschrift kunnen vangen. Daarom volg ik maar mijn eigen advies op: geniet vooral van alles wat niet gelukt is.

Colofon

Titel	Veertig, wintereditie 2026 nummer 7
Redactie:	Iris Bezuijen, Sedat Çakır

Met medewerking van: Iris Bezuijen, Sedat Çakır, Henk Erinkveld, Fokke Gerritsen
Hester Koning, Roelant Meijer, Edith Slop Zentveld, Theo Szarzynski

Coverfoto:	Iris Bezuijen
Foto's	Iris Bezuijen, Sedat Çakır, Roelant Meijer
Ontwerp logo	Merel van Essen
Vormgeving	Kees Reniers
Kaartenmaker	Rob Polko

Uitgever	Stichting Sufi Trail Friends of Rumi and Khorasan Saints
ISSN	2949-950X
E-mail	sufitrail@gmail.com
Websites	www.sufitrail.com, www.sufitrail.nl, www.driebronnenpelgrimsroute.nl

Abonnementen en losse verkoop:
Deelnemers en donateurs van de Sufi Trail krijgen het Sufi Trail tijdschrift Veertig 2x per jaar gratis. Losse nummers kosten € 5,95 (exclusief portokosten)

Veertig verschijnt 2x per jaar.
Het volgende nummer verschijnt in juni 2026
Kopijdatum: 15 mei 2026

Correspondentieadres:
Stichting Sufi Trail, Friends of Rumi and Khorasan Saints
Nieuwe Gracht 108-A, 2011 NM Haarlem. Tel. 06 44 04 47 90

© 2025 Sufi Trail
Alle artikelen mogen met bronvermelding gepubliceerd worden. Indien gewenst kunnen ook de originele opgemaakte bestanden worden opgestuurd.

Gedrukt op duurzaam gerecycled papier.
FSC Recycled Credit, CU-COC-819940

Inhoud

3 Voorwoord Iris Bezuijen

6 Wandelend (over)wegen - Met moslims op pelgrimspad
Auteur: Henk Erinkveld

10 Van Akker tot Abdij – een heel levensjaar onderweg
Auteur: Anke Purmer

14 Rumi Trail 2025: Fietsen door het hart van Turkije

28 De pijlen wijzen naar Wittem
Auteur: Hester Koning

30 Met Emilie Haspels op stap door de Frygische Hooglanden
Auteur: Fokke Gerritsen, Nederlands Instituut in Turkije

33 Mannen die op de drie bronnen pelgrimsroute stempelen
Auteur: Sedat Çakır

38 Het fietssprookje

40 Walking with Rumi
Auteur: Roelant Meijer

42 Dank lieve Cor, in vrede met de Pelgrimsvoltooiing

43 Gedicht van Edith

44 Het geheim van een goede gewoonte? Dat het nooit gewoon voelt.
De zegen van de gewone zaterdag, 100 wandelingen, en het blijft leuk

46 Steunposten en stempelaars op de Sufi Trail in Turkije

50 Hall of fame
Veertigers 2025 Ariane Blees, Anneke de Vrie & Anke Purmer
Honderd keer de Drie Bronnen Pelgrimsroute 2025 Gerda Fontijn en John Haver

51 Agenda 2026

54 Nawoord Sedat Çakır

55 Sufi Trail als uitgever

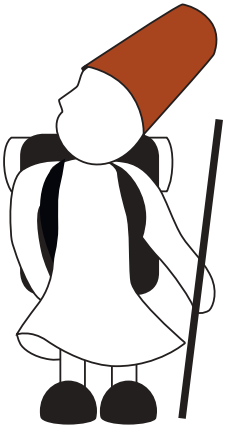

WANDELEND (OVER)WEGEN - Met moslims op pelgrimspad

Henk Erinkveld CSsR

"Elke zaterdag vertrekt om 9.51 uur een groep pelgrims vanuit station Heiloo om de Drie Bronnen Pelgrimsroute van de Sufi Trail te lopen". De folder met deze aankondiging maakte me nieuwsgierig. Op de website (www.sufitrail.nl) las ik, dat de route is ontstaan als 'oefenrondje' van Iris Bezuijen en Sedat Çakir, die in 2020 eigenlijk de Sufi Trail wilden gaan lopen: een pelgrimsroute van 800 km van Istanbul naar Konya (het bijbelse Ikonium) waar het graf is van Rumi, de grote Middeleeuwse filosoof en dichter van de Soefibeweging. Door 'corona' moesten de twee de pelgrimage uitstellen. Om in conditie te blijven bedachten ze een pelgrimsroute in de buurt. "En als we die rondwandeling van 20 km 40 keer doen, lopen we feitelijk de afstand van de echte Sufi Trail". Iris en Sedat kregen steeds meer volgelingen die wekelijks de ronde maakten langs onder meer het Mariaoord in Heiloo, twee kloosters en drie heilige putjes

(de drie bronnen). Een Sufi Trail in zo'n christelijke omgeving? Het soefisme is toch een stroming binnen de Islam? Het maakte me nog nieuwsgieriger.

Wandelmaat Koert en ik besloten een keer aan deze Hollandse Sufi Trail mee te doen. En misschien zit er wel een artikel in voor Gerardus… Op een zaterdagmorgen in januari verzamelen zich tegen 10.00 uur, na aankomst van de treinen uit Amsterdam en Den Helder, dertien mensen. De meesten kennen elkaar. "Leuk! Twee mensen uit Zuid-Limburg!" en er volgt een hartelijke kennismaking. Iemand is jarig; dat wil zeggen: ze loopt voor de tiende keer mee. Ze krijgt een insigne, zoals iedereen die voor de 10e, 20e of 30e keer meeloopt.

Sedat vertelt onderweg: hij is als 15-jarige naar Nederland gekomen; en wandelen, ja ook pelgrimeren werd zijn passie. In 2007 liep hij naar Santiago de Compostela, met de pelgrimszegen van mgr Jos Punt, toen bisschop van Haarlem. Dat was nieuws voor de krant: 'Moslim op bedevaart naar Santiago'. Sedat daarover: "Ik was altijd al bezig met de vraag 'hoe kun je mensen in contact brengen met elkaar zodat ze ook spiritualiteit kunnen delen met elkaar?" "Dat kan met wandelen."

Vele jaren later dacht hij “Dat verbinden door wandelen en pelgrimeren kan ook in eigen land. En toen kwam mijn vriend Mohammed El-Fers met het idee van een Drie Bronnen pelgrimstocht in en rond Heiloo. Geniet maar van het duinlandschap, de bollenvelden in het voorjaar, de Hollandse luchten, de kloosters van Egmond, de heilige bronnen en labyrinten; en het Mariaoord in Heiloo dat al in een ver verleden als heilig bos (loo = bos) een spirituele plek was”. En genieten, dat doen we. Ook de medewandelaars die soms al vele tientallen keren deze rondwandeling maken; een man wandelt vandaag al voor de 112e keer mee…

“Is dat niet saai, alsmaar dezelfde wandeling?” is onze logische vraag. “Wel nee” is het steevaste antwoord van onze metgezellen. “De natuur, de omgeving is elke keer anders.”Het leuke is dat de mensen ons langzamerhand kennen. Vorige week werden we overvallen door een stortbui. Meteen vloog er een deur open: ’Kom gauw binnen!’ We komen langs een huis waar we even stoppen bij een voortuintje, waar in een kastje een gedicht zit dat we gezamenlijk lezen. “De mevrouw die hier woont maakt elke week een gedicht voor ons.” “Als ze niet thuis is, doet ze haar nieuwe gedicht in dit kastje.”.

Een mooi moment is het bezoek aan Maria’s

heiligdom en het Willibrorduspuitje in Heiloo. De vrijwilligers van het ontmoetingscentrum hebben de koffie al klaar staan. Dat er ook pelgrims uit Wittem zijn, is een blijde verrassing. “O ja, natuurlijk kennen we Wittem; en de Gerarduskalender wordt hier prima verkocht.”

De pelgrims vertegenwoordigen een waaier aan achtergronden. Een vrouw uit Leiden: ”Hier met die kloosters onderweg heb ik mijn eigen katholieke roots weer leren waarderen”. Dit keer zijn Hester en Sedat de enige moslims die mee wandelen “Er is een vereniging ’de groene moslims’; regelmatig wandelen groepjes van hen mee”.

Bijna aan het eind van de wandeling, bij de Willibrorduspuit vóór de Witte Kerk in het centrum van Heiloo, vraagt Sedat mij om een gedicht voor te lezen van de al genoemde Soefi-grootheid Rumi. Mooi om ook dit artikel mee te eindigen…

Van Akker tot Abdij – een heel levensjaar onderweg

Anke Purmer

Veertig worden is een mijlpaal – eentje die gevierd mag worden. Naast mijn werk in de culturele sector ben ik ook beeldend kunstenaar, en het leek me een mooi moment om mijn veertigste verjaardag te koppelen aan een nieuw kunstproject. Wat dat precies moest worden… dát wist ik nog niet. Maar mijn werk ontstaat altijd vanuit verwondering voor alledaagse schoonheid. Alles is er al, je hoeft alleen maar goed te kijken. Dat mijn nieuwe kunstproject daarmee te maken zou hebben, lag dus voor de hand.

Enkele dagen na mijn verjaardag kwam het antwoord onverwacht voorbij: de Drie Bronnen Pelgrimsroute. Ik hou van wandelen, ben dol op de natuur in al haar facetten en droom van verre pelgrimsroutes. Maar een eigen bedrijf en een jong gezin maken het niet eenvoudig om lang op pad te gaan. Deze route daarentegen lag letterlijk om de hoek. Plots vielen de puzzelstukjes in elkaar: in het jaar dat ik veertig werd, zou ik veertig keer dezelfde route lopen, veertig keer de tijd nemen om dezelfde omgeving opnieuw te ontdekken, en dat in alle seizoenen vastleggen. Zo ontstond het plan voor een nieuw kunstproject waarin ik mij een jaar lang zou onderdompelen.

Mijn eerste wandeling vond plaats op een warme julidag. In alle vroegte vertrok ik van huis. De vers gezette koffie bleef op het aanrecht staan — ach, kan gebeuren, dacht ik nog. Maar het bleek het begin van een reeks kleine uitdagingen. Vanaf station Heiloo liep ik meteen verkeerd doordat ik de beschrijving niet goed had gelezen. Na twintig minuten stond ik gewoon

weer bij het beginpunt. Het gemiste kopje koffie begon inmiddels duidelijk merkbaar te worden, en de zon werd snel warmer. Doorlopen, weer lezen, aanwijzingen zoeken, even rusten, opnieuw door. Die dag deed ik ruim zeven uur over de tocht, verdwaalde ik drie keer, en moest ik uiteindelijk water kopen omdat ik te weinig bij me had. Oei… waar was ik aan begonnen? Mijn broer zei later droogjes: “Tja, dat hoort bij pelgrimeren. Het pad is niet altijd makkelijk.” En toch voelde ik me die dag ook een vakantieganger in mijn eigen omgeving. Ik liep over paden waar ik nooit eerder was geweest en voelde me tegelijkertijd thuis.

De tweede wandeling liep ik samen met mijn vader — zijn grote passen brachten ons in vierenhalf uur rond. Ik kreeg er weer vertrouwen in: dit ging mij lukken. Vanaf dat moment liep ik (bijna) elke week de route, met mijn camera in de hand, koffie in de rugzak (dat zou ik niet nog eens vergeten) en een hoofd vol gedachten, ideeën en soms alleen maar gericht op het pad voor me. Verdwaald ben ik daarna nooit meer. Dankzij mijn visuele geheugen zat de route na die eerste tocht voorgoed in mijn hoofd.

De zomer ging langzaam over in de herfst: wat een kleuren, wat een schoonheid. En vervolgens diende de winter zich aan — niet streng, maar soms guur en grijs, en juist daardoor prachtig op zijn eigen manier. Geen wandeling was hetzelfde. Telkens weer ontdekte ik nieuwe details langs het pad. Vooral veel moois, want de natuur had ieder seizoen

opnieuw verrassingen voor me in petto: paddenstoelen in alle soorten en maten, een palet aan bladeren, dieren die zich lieten zien of horen, en geuren die per week leken te veranderen.

Maar ik merkte ook dat volledig opgaan in de natuur hier niet altijd vanzelf gaat. Je hoort voortdurend verkeer in de verte, en precies op het moment dat ik een vogelgeluid probeerde op te nemen, vloog er steevast een vliegtuig over. Soms vertrok ik gehaast van huis en stuurde ik onderweg nog snel een werkmail. En toch… telkens weer… werd het na zo'n vijftien kilometer stil in mijn hoofd. Dat moment van stilte — waarin alles wegvalt behalve het ritme van mijn stappen — verraste me elke keer opnieuw.

Eind januari bereikte ik de helft van mijn project. Ondanks de winterkou voelde ik dat ik langzaam richting het licht ging. Ik had nog nooit zo bewust de seizoenen ervaren. Juist door de herhaling vielen de subtiele veranderingen veel meer op. En wat genoot ik ervan om — ja, zelfs al in januari — de lente in de lucht te voelen. Niet omdat het warm was, maar door de sfeer: kleine details op de grond, aan de takken, in het licht. Zo hoopvol.

Toen kwam de lente. Hemeltjelief, wat een pracht. De knoppen, het felgroene blad van de kastanjeboom, bloesem overal, de eerste bloembollen, het gezang van vogels, de terugkerende warmte: alles was overweldigend. Mijn wandeltochten duurden ineens veel langer, simpelweg omdat ik bleef stilstaan om te fotograferen.

Begin juli - een dag voor mijn eenenveertigste verjaardag - liep ik voor de veertigste keer de route. De tocht die ik soms een beetje vervloekte — want ruim twintig kilometer inpassen in een drukke week is geen kleinigheid, en waarom waaide het toch altijd? — maar die mij vooral ritme bracht. Ritme, verstilling, en een diepe waardering voor het landschap zo dicht bij huis. De route toonde me telkens weer een nieuw detail, en heeft ongetwijfeld nog veel meer in zich dan ik nu heb gezien.

En het kunstproject? Dat is binnenkort te bewonderen. Op zondag 25 januari 2026 opent in Huys Egmont

de expositie ‘Van Akker tot Abdij – sporen door het landschap van Heiloo en Egmond’. De tochten heb ik vastgelegd in fotografie en film, wat resulteerde in een serie van veertig kunstwerken - één voor iedere wandeling. Het project brengt landschap en persoonlijke beleving samen, en laat zien hoe de route zich door de tijd en seizoenen heen steeds opnieuw onthult. De expositie is te zien tot 1 juni, daarna reist zij door naar Velsen en vervolgens naar Alkmaar.

Wat begon als een verjaardags-cadeau aan mijzelf, groeide uit tot een ankerpunt door het hele jaar heen. Een pad dat me steeds opnieuw terugbracht naar rust, aandacht en verwondering. Veertigmaal dank aan Iris en Sedat, voor het creëren en zichtbaar maken van deze prachtige route.

Praktische informatie exposities

Huys Egmont - Slotweg 46-48, Egmond aan den Hoef
Expositieperiode: 25 januari (officiële opening) tot 1 juni 2026
Openingstijden: woensdag t/m zondag van 13:00 tot 16:00 uur
Toegangsprijs: €5 (komt volledig ten goede aan Huys Egmont) – opening is gratis

Podium Engelmundus - Kerkplein 1, Velsen-Zuid
Expositieperiode: 6 juni t/m 14 juni 2026
Openingstijden: zaterdag en zondag van 13:00 tot 17:00 uur
Gratis toegankelijk

Wijkcentrum de Oever - Amstelstraat 1, Alkmaar
Expositieperiode: 1 september tot 1 december 2026
Openingstijden: alle werkdagen dagelijks geopend vanaf 8:30 uur
Gratis toegankelijk

Rumi Trail 2025: Fietsen door het hart van Turkije

Theo Szarzynski - een reis vol gastvrijheid, avontuur en vriendschap

Van 11 tot 30 september 2025 fietste ik de door Iris en Sedat georganiseerde Rumi Trail samen met nog 5 andere enthousiastelingen door het zuidoosten en midden van Turkije. Wat begon als een sportieve uitdaging, groeide uit tot een aaneenschakeling van bijzondere ontmoetingen, culturele ontdekkingen, fysieke beproevingen en onvergetelijke momenten. Graag neem ik jullie mee langs de hoogtepunten, dieptepunten en vooral de mensen die deze tocht zo bijzonder maakten.

De start: Gaziantep en de kracht van Turkse gastvrijheid

Na een voorspoedige reis via Schiphol en Istanbul arriveerde ik in Gaziantep. Al op de eerste dag werd ik geconfronteerd met de typische Turkse gastvrijheid. Toen mijn fiets een kapot ventiel had en de connector van de dynamo het begaf, hielp een oude elektricien me direct uit de brand. Hij repareerde het probleem in een handomdraai en wilde er niets voor hebben. Pas na veel aandringen accepteerde hij een kleine fooi. Dit was het begin van een reis waarin hulp en vriendelijkheid van vreemden telkens weer centraal stonden.

’s Avonds werden we door Mehmet, een van onze Turkse reisgenoten, uitgenodigd bij zijn neef thuis. We werden onthaald op een overvloedige maaltijd met lokale specialiteiten, zelfgemaakte drank van paarse basilicum en een toetje van gebakken griesmeel met ijs. De warmte en openheid waarmee we werden ontvangen, maakten diepe indruk. Het was een voorproefje van de vele ontmoetingen die zouden volgen.

Fietsen door het zuiden: Hitte, heuvels en onverwachte hulp

De eerste etappes voerden ons door het glooiende landschap rond de Eufraat. De hitte was soms verzengend, met temperaturen boven de 35 graden. In een klein dorpje werden we door een familie op een balkon geroepen: “Water?” Even later stonden ze beneden met grote kannen koud water en een enorme ijsklont. Iedereen vulde zijn bidons en we vervolgden verfrist onze weg.

Onderweg werden we regelmatig uitgenodigd voor thee, een onmisbaar ritueel in Turkije. Soms moesten we een uitnodiging afslaan om niet te laat aan te komen, maar vaak gaven we toe aan de nieuwsgierigheid en gastvrijheid van de mensen. Zo belandden we bij een tractor garage waar we thee dronken met lokale monteurs, en in een restaurantje waar een ober ons leerde hoe je een “vaatdoekbrood” vult met geroosterde groenten en vlees.

Historische plekken: Göbeklitepe en Mount Nemrut

Een van de culturele hoogtepunten was het bezoek aan Göbeklitepe, de oudste tempel ter wereld. Hier, op de “Zero Point in Time”, wandelden we tussen 11.000 jaar oude stenen cirkels

Nemrut

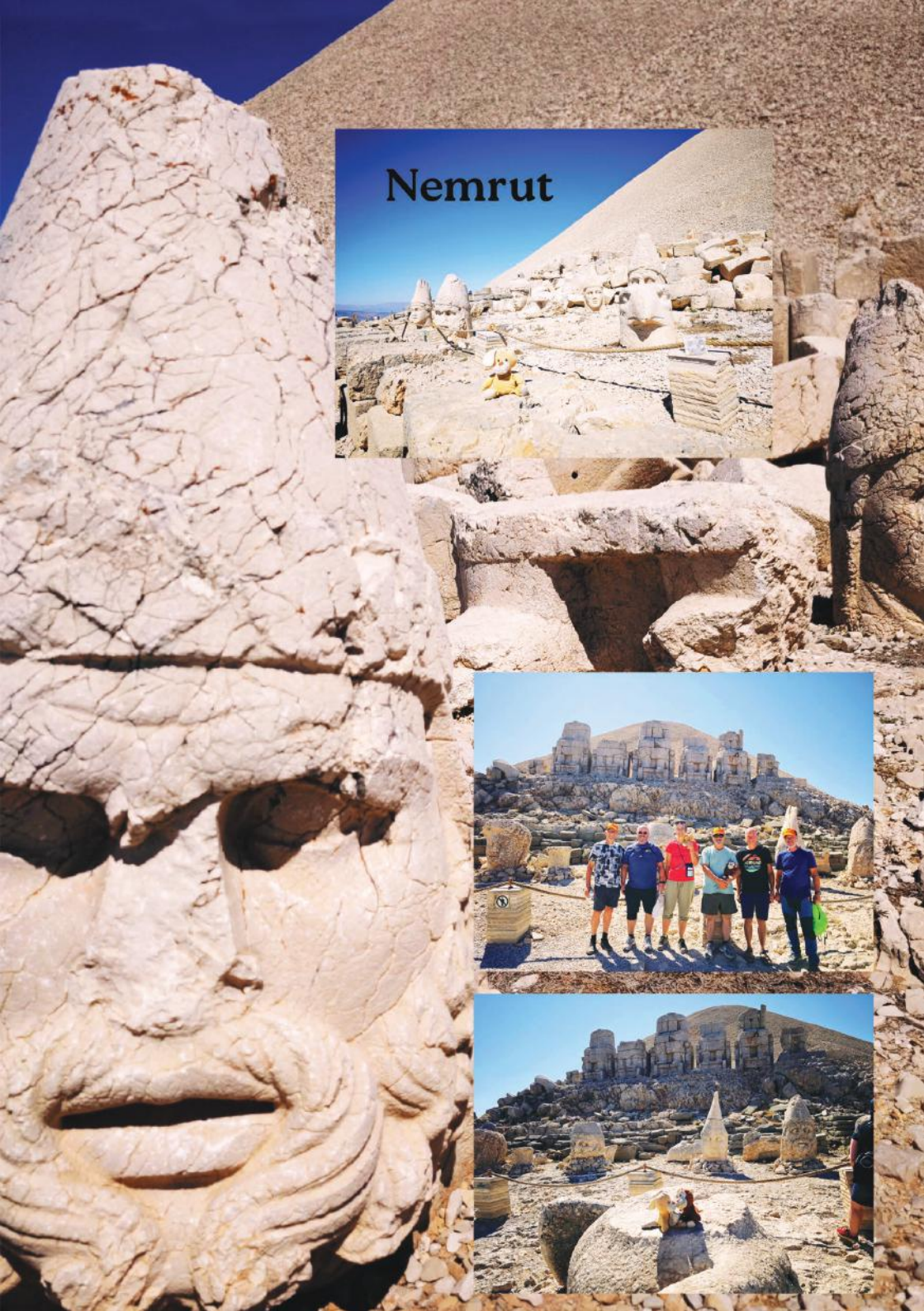

en beelden. Het besef dat hier de eerste landbouwers zich vestigden, gaf de tocht een extra dimensie.

Ook Mount Nemrut was indrukwekkend. Na een wilde rit met een taxibusje omhoog kregen we een uitzicht op monumentale beelden van koning Antiochus I en diverse goden. De tocht omhoog, de geur van oververhitte remmen bij de afdaling en de gezamenlijke verwondering bovenop de berg, maakten dit tot een van de meest memorabele dagen.

Samen afzien: Ziekte, pech en doorzettingsvermogen

Niet alles verliep vlekkeloos Verschillende groepsleden kregen te maken met buikloop, blessures en materiaalpech. Zelf had ik meerdere lekke banden, en na een valpartij bleek mijn jukbeen gebroken. Toch bleef de sfeer positief. De groep hielp elkaar waar nodig: een taxi werd geregeld voor wie niet verder kon, bagage werd meegegeven, en bij pech stonden er altijd helpende handen klaar.

Een bijzonder moment was toen we in een dorpje een ijsje wilden kopen. Sedat stelde voor om malle kinderen een ijsje te geven. In no-time stond het winkeltje vol met tientallen kinderen, en ontstond er een vrolijke chaos. Uiteindelijk mdeelden we tachtig ijsjes uit, tot groot plezier van de mkinderen én onszelf.

Overnachten: Van tent aan het meer tot appartement in aanbouw

Elke nacht was het weer een verrassing waar we zouden slapen. Soms in eenvoudige hotels, soms in een tent aan een meer, geregeld op onverwachte plekken. In Bozova mochten we onze tenten opzetten bij een restaurant aan het water, na toestemming van de burgemeester die persoonlijk langskwam om ons welkom te heten.

In Baskil was er geen hotel, dus vroegen we bij het gemeentehuis en de politie naar een slaapplek. Uiteindelijk bood een dorpsbewoner ons een verblijf aan in alle lege kamers van een appartement in aanbouw. Met matjes op de grond, een geïmproviseerde wasgelegenheid en een gezamenlijk ontbijt voelden we ons rijker dan in welk luxe hotel dan ook.

Bijzondere ontmoetingen: De kracht van contact

Wat deze reis echt bijzonder maakte, waren de ontmoetingen onderweg. In Adıyaman, toen ik uitgeput was door de hitte, bood Deniz, een Koerdische boer, me een lift aan. Eerst thee, gebak en Ayran bij hem thuis, daarna een rit naar de stad. Hij weigerde geld aan te nemen: “Zo doen we dat hier.” Zijn gastvrijheid en verhalen over zijn familie en werk zal ik niet snel vergeten.

In Elaziğ ontmoetten we Martin, een Engelse wereldfietser die al maanden onderweg was. Zijn verhalen over fietsen door Scandinavië, de Kaukasus en nu Turkije inspireerden ons en gaven een gevoel van verbondenheid met fietsers wereldwijd.

Ook de hulp van politie en lokale autoriteiten was opvallend. In Baskil werden we door agenten in meen politieauto naar een mogelijke slaapplek gebracht. Hun zorg en betrokkenheid, zelfs bi kleine ongemakken, gaven een veilig gevoel.

Landschappen en cultuur: Fietsen door een veranderend Turkije

De route voerde ons door een ongekend gevarieerd landschap: steile bergen, diepe kloven, uitgestrekte vlaktes, stuwmeren en rivieren. We zagen de gevolgen van de aardbeving van twee jaar geleden: nieuwe wijken verrezen naast kale plekken waar ooit dorpen stonden. In steden als

Malatya en Sivas waren hele wijken herbouwd, met noodwinkels in containers.

Onderweg genoten we van lokale gerechten: linzensoep, kebab, verse vis, baklava en ayran. In de bazaars rook het naar kruiden en leer, en in de dorpen hingen aubergines, pepers en tomaten te drogen. De dagelijkse theepauzes, vaak samen met dorpsbewoners, werden een vast onderdeel van het ritme.

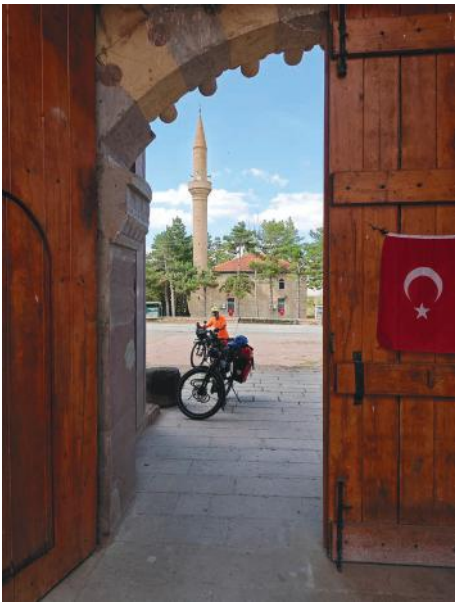

De groep: Samen sterk, samen genieten

De groep bestond uit een mix van ervaren en minder ervaren fietsers, ieder met zijn eigen verhaal. De onderlinge band werd steeds sterker, mede door het samen afzien, de gezamenlijke maaltijden en het delen van ervaringen. Bij tegenslag werd er gelachen, bij succes geproost. De humor, het relativeringsvermogen en de zorg voor elkaar maakten de tocht tot een feest van vriendschap.

Het einde: Afscheid en terugkeer

Na ruim twee weken fietsen kwam voor mij het eindpunt in Sivas. Door mijn val moest ik eerder terug naar Nederland. De laatste dagen stonden in het teken van medische controles, het regelen van een vlucht en het afscheid nemen van de groep. De rest vervolgde de tocht, en ik volgde hun avonturen via berichten en jaloersmakende foto's.

Terug in Nederland bleek het jukbeen mgoed te genezen. De herinneringen aan de Rumi Trail zijn blijvend: de landschappen, de mensen, de gastvrijheid en de vriendschap. Ondanks tegenslagen overheerst dankbaarheid. Voor de mensen die ik heb ontmoet, de plekken die ik heb gezien en mde vrienden met wie ik dit avontuur heb gedeeld.

De Rumi Trail was meer dan een fietstocht. Het was een reis door een land vol contrasten, een mtest van uithoudingsvermogen en flexibiliteit, en vooral een ode aan de kracht van samen beleven. Ik kijk met een glimlach terug en hoop dat deze verhalen anderen inspireren om ook op avontuur te gaan – want de mooiste herinneringen maak je samen, onderweg.

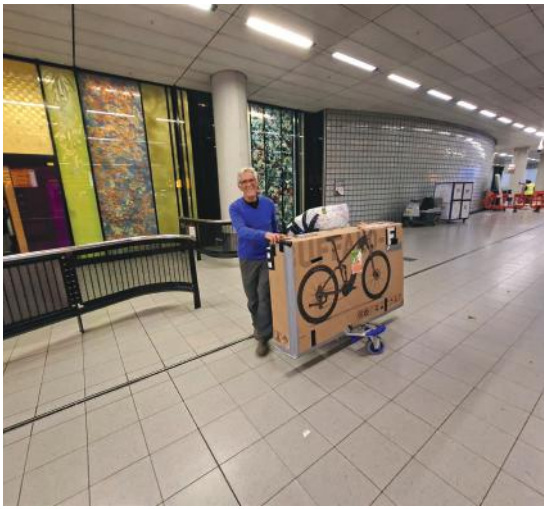

Hij is pas gelukkig die al zijn bezit
onder één arm kan meenemen.

HY IS PAS SELUKKIS
DIE ZYN BEZIT ONDERIARMNEEMT

De pijlen wijzen naar Witte

Hester Koning

Eerst was er pijl 1: het bezoek van Henk en Koert aka “Limburg” aan Heiloo. Toen kwam pijl 2 in de vorm van het Pelgrimshoekje op de Fiets- en Wandelbeurs. Daarna volgde pijl 3 een symposium in Den Bosch vol inspiratie over pelgrimeren. Misschien was er ook wel pijl 4. De Camino de Santiago die voor mij begon in Porto en die na een week mijn eigen Camino werd - waarbij ik me bewuster werd van mijn geloof als moslim en ook niet meer naar Spanje wilde, maar liever kris-kras mijn eigen weg bleef gaan in Portugal.

Na al die pijlen in het afgelopen jaar was het eindelijk tijd om op weg te gaan naar Pelgrimsoord Klooster Wittem.

Via Maastricht, de kerstgrot in Bethlehem...Nee, Valkenburg...kwam ik aan in Wittem.

De heuvels in het Limburgse landschap omarmden me. Zo welkom in Heiloo en Egmond, zo welkom voelde ik me ook in Wittem. Koert stond me als verrassing op te wachten bij de deur. En ik kwam als verrassing op bezoek. Of was dit *maktoob en stond het al geschreven?

Klooster Wittem heeft veel te bieden. Allerlei activiteiten en ook verschillende loopafstanden in de omgeving met de hulp van envelopjesroutes. Ik koos de route van 3 kilometer, maar maakte deze uiteindelijk alleen in mijn hoofd. Het was meer tijd voor ontmoeting dan voor bezinning. Koffie en daarna een uitgebreide rondleiding door het klooster met een fijne gids.

Als ik wel was gaan lopen - en dat doe ik gráág in de lente - dan had ik dit onderweg gelezen:

“... Maar met kilometerpalen kan een mens niets beginnen. Waar ik ben, ben ik als voor de eeuwigheid. Als ik op een bank ga zitten, dan wil ik daar voor eeuwig gaan zitten. Ik maak aanspraak op mijn bank, op vijf minuten eeuwigheid” (Antoine de Saint- Exupéry)

Wees een lieve en geduldige pelgrim voor jezelf en voor de ander in 2026.

“Love is the bridge between you and everything” (Jalal ad-Din Rumi)

Dus met liefde kom je zéker verder dan met een paar extra kilometerpalen.

Hester Koning

**maktoob betekend: “voorbeschikt”, “voorbestemd” of “het stond al geschreven”.*

Het woord komt uit het Arabisch مكتوب, maktūb) en betekent letterlijk “het is geschreven”. Het verwijst naar het geloof in het lot of de voorbeschikking — het idee dat bepaalde gebeurtenissen al vastliggen en onvermijdelijk zijn.

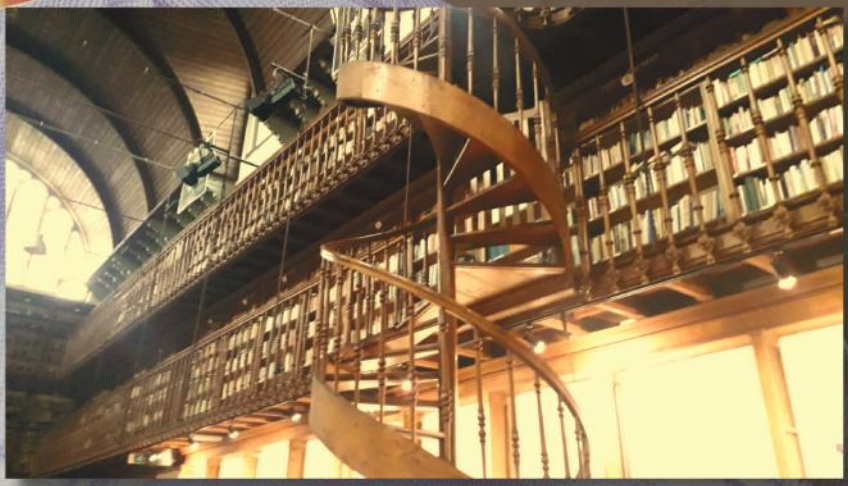

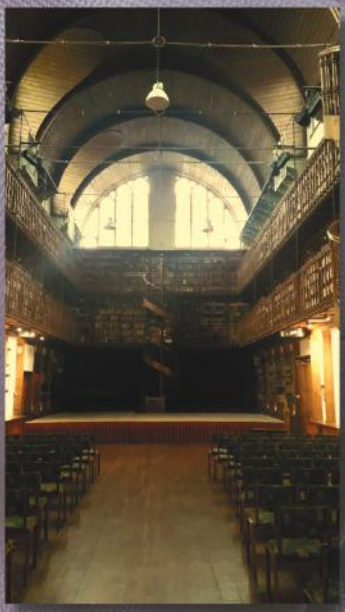

PELGRIMSOORD
WITTEM

Met Emilie Haspels op stap door de Frygische Hooglanden

Fokke Gerritsen, Nederlands Instituut in Turkije

De wandelaar of fietser die ten zuiden van Eskişehir de Sufi Trail volgt komt door prachtige landschappen waarin rotsplateaus oprijzen uit de glooiende vlaktes. Wie om zich heen kijkt, ontdekt hier en daar in de rotsen uitgehakte archeologische monumenten: grafkamers met zuilen en pedimenten, rijk gedecordeerde facades, niches met beelden van moedergodinnen en reliëfs van leeuwen. Het is mede te danken aan een Nederlandse archeologe dat we deze monumenten kennen en er meer over weten. Tussen 1937 en 1958 besteedde Emilie Haspels veel tijd in de regio tussen Eskişehir, Afyonkarahisar en Kütahya. Zij noemde dit gebied de Frygische Hooglanden, naar de veelheid van rotsmonumenten die hier door de Frygiërs aangebracht zijn in de achtste, zevende en zesde eeuw voor Christus.

De Frygiërs waren een van de vele volkeren die de Anatolische geschiedenis gekend heeft. Zij hadden hun machtige hoofdstad in Gordion, beroemd van de Gordiaanse knoop van Alexander de Grote, en waren in de oudheid (en ook nu nog) bekend omdat hun koning Midas in verband werd gebracht met verschillende mythen, bijvoorbeeld dat alles wat hij aanraakte in goud veranderde. Emilie Haspels (1894-1980) was niet de eerste archeoloog die aandacht besteedde aan de Frygische monumenten in het gebied. Maar haar werk is in vele opzichten bijzonder.

Vrouwelijke archeologen die archeologische veldwerkproject leidden, in Turkije en elders, waren schaars in het midden van de 20 ste eeuw. Bovendien liet zij zich niet afschrikken door het afgelegen en moeilijk bereisbare gebied met weinig voorzieningen. Zij reisde rond met paard en wagen en sliep in dorpshuizen. Alle bekende archeologische overblijfselen, niet alleen van de Frygiërs, ook die uit de Romeinse, Byzantijnse, Seltsjoekse en Osmaanse tijd, werden door haar nauwkeurig beschreven, getekend en gefotografeerd. Toen zij na de Tweede Wereldoorlog de eerste vrouwelijke hoogleraar archeologie in Nederland was geworden, aan de Universiteit van Amsterdam, zette zij haar onderzoek in Anatolië tot haar pensionering door.

Emilie Haspels maakte niet alleen foto's voor haar onderzoek. Ze zag ook de schoonheid van de natuur en maakte prachtige foto's van dunbevolkte landschappen met grillige rotsen en solitaire bomen tussen akkers en woeste gronden. Bovendien was ze zeer geïnteresseerd in de dorpen waar zij verbleef en de mensen die daar woonden. In haar notities beschrijft ze hoe de verschillen in de etnisch-culturele achtergrond van de dorpsgemeenschappen, waaronder Yörük, Tjserkessisch, Bulgaars, Alewitisch, te zien was in zaken als bouwtradities,

Emilie Haspels met voorraden onderweg naar het onderzoeksgebied.
Foto: Allard Pierson Museum, Amsterdam.

Fokke Gerritsen

kleding en eetgewoontes. Veel families werden door Haspels gefotografeerd.

Ze had ook een open blik voor de manier waarop de inwoners hun omgeving betekenis gaven, en met name de oude plekken die daar onderdeel van waren. Eeuwenoude grafmonumenten van lokale heiligen, vaak op afgelegen plekken, werden nog steeds door herders bezocht om bescherming van de kudde te vragen. Herders lieten hun staf achter bij het graf om hun verzoek kracht bij te zetten, en krasten afbeeldingen van hun dieren in de muren van het heiligdom.

Voor Haspels was dit een voorbeeld van hoe heden en verleden onlosmakelijk met elkaar verbonden waren, zowel fysiek als spiritueel. Nu, een kleine negentig jaar na Haspels' eerste verblijf, heeft het gebied te maken met de gebruikelijke problemen van landelijke gebieden: het wegtrekken van jongere generaties naar de stad, de toenemende moeite die het kost om met landbouw in je bestaan te voorzien, het verdwijnen van voorzieningen zoals scholen en gezondheidszorg.

Het Nederlands Instituut in Turkije doet momenteel onderzoek in de Frygische Hooglanden, in een project waar verleden en heden ook met elkaar verbonden zijn, en waarbij wordt nagedacht over manieren waarop het archeologische erfgoed en de traditionele rurale bewoning van het gebied gezamenlijk versterkt kunnen worden. Lange-afstandsroutes zoals de Sufi Trail en andere kleinschalige vormen van toerisme kunnen daar onderdeel van uitmaken.

Het dorp Yazılıkaya ligt aan de voet van het beroemde Midas Monument. Emilie Haspels woonde hier in 1937 en 1938 en deed opgravingen rond het monument en in de Frygische stad boven op het rotsplateau erachter. Het huis waar zij verbleef bestaat nog, maar wordt niet meer actief bewoond; veel van de bewoners van het dorp kunnen het nog aanwijzen.

Mannen die op de drie bronnen pelgrimsroute stempelen

Sedat Çakır

De ziel van een pelgrimsroute wordt gevormd door de mensen. Er zijn drie soorten mensen die een route de bezieling geven die het verdient. Dit zijn de mensen op de route die een ieder die pelgrimeert het gevoel geven dat ze op het juiste pad zijn en genoeg extra kracht geven om door te gaan. Er zijn vele lokale mensen die het gevoel van thuis geven om door te gaan.

De tweede soort mensen zijn de mensen op de route die een ieder die pelgrimeert met open armen ontvangen. We zien de kerken, kloosters en de bronnen die een ieder met open armen ontvangen.

De derde soort mensen zijn mensen die je pelgrimage als het ware zegenen met hun stempels. We hebben in onze vorige editie van Veertig over de vrouwen gehad die stempelen en nu gaan we het hebben over de mannen die stempelen en de pelgrims de zegeningen geven en de ziel van de route in de vorm van een onvergetelijke stempel die onvergetelijke herinneringen vormen.

Vanaf het prille begin hebben we geprobeerd stempels en stempelpunten te creëren. Met sommigen hebben we geluk gehad, zoals met Maud Leenhouts te lopen die gewoon overal binnenliep voor een stempel. Een van de eerste stempelposten was de Willibrorduskerk waar Marieke elke week trouw een stempeltje zet in de vele pelgrimsboeken, en als ze af en toe weg is worden de honneurs waargenomen door Hans Limmen en Ad de Graaf. De waarde van continuïteit wordt vaak

onderschat en deze mannen zorgen voor de broodnodige continuïteit in het stempelen in de Willibrorduskerk in Heiloo.

Sedat, als de man van de onvoltooide wens om derwisj te zijn, heeft een stempel voor zichzelf ontworpen met een hartje en een zin in het Turks die vertaalt als: “Hij ging op pad om derwisj te worden maar het is niet gelukt.” Wie weet, door nederig door te stempelen, lukt het hem uiteindelijk wel.

Dan kwam Marcel Timmerman, die zo vrij is als een vogel. Een aardige vogelkenner, wandelaar en stempelaar. We hebben een prachtige stempel voor Marcel ontworpen die hij met veel

plezier gebruikt. Als je een stempel zoekt waar plezier van stempelen naar voren komt, dan is Marcel je man.

John Haver, met zijn voorliefde voor de christelijke tradities en voor Franciscus, kreeg zijn stempel om trots beide aan de wijde wereld te tonen.

Marcel en John zijn dan ook in de rij van de honderders, dit zijn de wandelaars die minimaal honderd keer de route in Heiloo, Limmen en Egmond-Binnen hebben gelopen.

Beide mannen zijn ook waardige plaatsvervangers tijdens de

periodes dat Iris en Sedat in Turkije wandelen of op de kleinkinderen passen.

Van de woeste zeeën naar de kalme omgeving van de Oesdom in het Maria bedevaartsoord van Limmen. Jarenlang was hij de stuurman van de Sirius van Greenpeace; kalm loodste hij zijn schip door de stormen en de gevaren van de missies die gevoerd werden om onze aarde leefbaar en schoon te houden. Nu stempelt hij kalmpjes de pelgrimsboeken van de medepelgrims op de drie bronnen pelgrimsroute. Als je hem heel erg lief vraagt, leest hij misschien een van zijn gedichten voor, want hij is ook een begenadigd dichter.

Cor Butter is een avonturier pur sang, geen vrees voor het onbekende, vertrouwen op de mensheid en in God. Hij liep van huis naar Istanbul. Eenmaal aangekomen in Istanbul ging Cor verder naar Konya. In Konya vond hij inspiratie om naar Mekka te lopen. Hij transformeerde onderweg naar een Sufi. Wat Sedat na jarenlange zoektocht niet kon vinden, heeft hij onderweg gevonden. Hij draagt waardig de eretitel Hajji. Pelgrim. Zijn stempel geeft je het gevoel van avontuur en pelgrimage in zijn puurste vorm.

Harry van der Zant, de Rus. Er zit weinig Rus in Harry maar des te meer

wijsheid. Reizen en wandelen met Harry geeft je rust. Hij kan in de meest ingewikkelde omstandigheden je kalm van advies voorzien en meer dan dat: hij laat je ook met acties zien dat hij het niet alleen met woorden belijdt, maar ook daar naar handelt.

Zijn dat alle mannen die stempelen? Nee, zeker niet, maar wel op de drie bronnen pelgrimsroute.

We hopen wel dat mannen met eigen stempels naar de drie bronnen pelgrimsroute komen om te stempelen. Victor Hooftman, de man met prachtige wandelprestaties en een mooie eigen stempel, die we graag vaker op de drie bronnen pelgrimsroute willen zien met zijn stempel.

Rene van Rossum met zijn kalme stem en geweldige wandelprestaties zal erg welkom zijn op de drie bronnen pelgrimsroute.

Mehmet Kahraman, onze hondenfluisteraar, die iedereen van zijn/haar hondenangst afhelpt, hopen we ook op de route te zien.

Ben je een man en heb je nog geen stempel? Waar wacht je op? Ontwerp je stempel en kom stempelen.

Het fietssprookje

Wat heeft een mens zoal nodig? Eigenlijk bar weinig! Het reizen heeft ons geleerd steeds minder mee te nemen, of in ieder geval te kiezen voor een verbeterde versie van artikel A of B. Terug naar de essentie gaan is een flinke uitdaging, en steeds weer hebben we meer bij ons dan nodig.

Door dagelijks te wassen heb je niet meer nodig dan een setje kleding: een fietsbroek, t-shirt, sokken en in ons geval een buff voor de bijbehorende route. Soms fietsen we de Sufi Trail; na Konya wordt dat de Mecca Trail, en als we in Oost-Turkije fietsen met een krul richting Konya, dan is dat de Rumi Trail-variant. Al onze routes heb-ben een bijbehorende buff, en zo'n doekje dient werkelijk overal voor. Als kussensloop, hoofdbedekking, oog-masker, theedoek, handdoek en nog veel meer nuttige toepassingen die we ontdekten voor een klein artikel als de fietsbuff.

Vaak realiseer je je pas tijdens een reis hoe overvloedig onze hoeveelheid spullen is. Zeker bij het beklimmen van een steile berg vervloek je natuurlijk elke gram die je thuis had kunnen laten.

Bij de eerste lange fietstocht leek het reizen zelf een manier van leven, het sprookje van altijd onderweg zijn en niets nodig hebben. Het leek de oplossing om altijd gelukkig te zijn: niet meer naar huis hoeven, geen onderhoud aan het huis en geen huishouden.

En toen kwam het route-onderhoud, de bewegwijzering in de vorm van stickers, routeboekjes en natuurlijk websites – en o ja, een fietskaravaan om gezellig met fietsmaatjes leuke routes te fietsen. Zo nam het sprookje door de jaren heen een snoekduik. Inmiddels mogen we al tien jaar prachtige routes fietsen en nóg leukere fi-etsvrienden ontmoeten. Afgelopen jaar fietsten we weer een deel van de Rumi Trail voor het 'eerst' – dat was weer ouderwets genieten. Het niet weten hoe de dag zal lopen, geen idee waar je heen fietst, een heerlijk ge-voel, en dan de hele dag verwend worden met prachtige nieuwe fietswegen.

Het sprookje is meer dan uitgekomen. Sterker nog, er kwam een toevoeging: het thuiskomen en het verwerken van het avontuur dat je hebt meegemaakt. Niet alleen in de vorm van werkzaamheden zoals routeboekjes maken, foto's en films sorteren of websites bijwerken, maar ook met je fietsvrienden of alleen op een wintera-vond nagenieten van een fietssprookje.

Zowel ik als Sedat houden op PolarSteps onze reizen bij met tekst en beeld, en dat is maar goed ook. Anders zou je bijna niet geloven dat je fietssprookje is uitgekomen.

Een kleine greep uit het sprookjesachtige fietsleven

Walking with Rumi

Portret van een pelgrimage door Roelant Meijer

Osman is geboren in België en kwam drie jaar geleden naar Turkije. Om hier de kost te verdienen kocht hij een schaapskudde en nam een herder in dienst. Hij is nu op de yayla (zomerweide) op 1700 meter hoogte aan het controleren hoe het met zijn kudde gaat. Van een schaapskudde is het moeilijk rondkomen. Veevoer is duur, de markt wordt gedomineerd door drie handelaren in Istanbul, die de prijzen bepalen. Ze betalen pas uit als ze zelf hun geld binnen hebben. Dus moet je wachten tot na het offerfeest. Alle prijzen zijn ook nog eens onzeker: wat gisteren 10 TL kostte is vandaag 15 TL. Het is moeilijk en zeker niet zo makkelijk als ze hem voorspiegelden. Hij kiest zijn kaart blind uit de set. Als hij het citaat leest, glimlacht hij en zegt: ‘ ... als een licht in de duisternis.’

De Sufi portretten, het einde en begin

Een nieuw zaadje voor de Wandelkaravaan 2026. Het moment is daar: de geliefde expositie met de Sufi Trail-portretten van Roelant Meijer verlaat de idyllische Adelbertusakker. Wat begon als een zomerse ontmoeting met ‘levensgrote ontmoetingen’ en de magische woorden van Rumi, mag nu in alle rust en vrede worden opgeruimd. Maandenlang was de Adelbertusakker, de poort naar de expositie, alsof het zo moest zijn, niet van het luidruchtige

soort, maar van de stille, intense soort die generaties overleeft.

Maar wie denkt dat dit het einde is, heeft het mis. Terwijl de portretten worden ingepakt, is er alweer een nieuw zaadje geplant voor een vervolg. Het verhaal is namelijk nog niet af. Het mooiste moment van een ontmoeting is vaak het moment van delen. Daarom kijken we al nu al vooruit naar de Wandelkaravaan van 2026. Het plan is om de prachtige portretten dan persoonlijk uit te reiken aan de geportretteerden zelf, de wandelaars die de ziel van het Sufi Pad vormgeven.

Het idee past perfect bij de sfeer van Mevlana Rumi die door het hele

Weet je het nog niet?
Het is jouw licht dat de wereld verlicht. - Rumi

project waait: een persoonlijk gedicht, een handgeschreven wens, een levendig portret. Het is dezelfde filosofie die terugkomt in het boek ‘Walking with Rumi’, dat in het Nederlands én Turks verbindingen blijft smeden. Zo blijft de reis doorgaan, van een expositie op de akker, naar een intiem moment op het wandelpad. De kleine wereld van iedereen, stap voor stap dichterbij. De zolder is een tussenstop; de weg leidt naar de bloemenwei van 2026.

Dank lieve Cor, in vrede met de Pelgrimsvoltooiing

In 2026 loopt Cor het laatste stukje van de voettocht naar Mecca. Maar Cor Butter is naast beroemd om zijn voettocht een mens van liefde. We worden elke zaterdag hartelijk ontvangen met koffie en thee, en pracht verhalen. De koude dagen verwent Cor ons helemaal, want dan mogen we even bij de kachel opwarmen. Het warme onthaal van Cor en de wijze lessen van zijn voettocht naar Mekka zijn een groot onderdeel van vele andere wandelaars en passanten. Ook het warme onthaal van de expositie van Roelant Meijer willen we extra de Adelbertusakker bedanken die het mogelijk heeft gemaakt. De Sufi portretten zijn weer "thuis" maar ik denk dat ze ook een stuk thuis hebben achtergelaten op de vredige Adelbertusakker. Cor bedankt!

Bericht van Cor

Ik zei: "Ik ga niet naar Mekka." "Ik ben 73 jaar oud en ik ga niet nog eens 4.000 kilometer lopen door vier woestijnen."

Maar ik kon de gedachte dat ik naar Mekka moest niet uit mijn hoofd krijgen. Op 12 december 2023 ben ik naar Koeweit gevlogen om van daaruit naar Mekka te lopen.

Op vrijdag 26 januari 2024 stond ik op het grote plein, hief mijn handen omhoog en boog daarna met de woorden: "Moslimbroeders, help elkaar in deze tijd." Nu op 12 januari loop ik het laatste stuk van Koeweit naar Basra. Door Irak zal ik de Arbaeen lopen. Ik zal ook Ur der Chaldeeën bezoeken, de geboortegrond van Ibrahim, de trappiramide (ziggurat) van Ur, de plaats die het huis van Ibrahim wordt genoemd. Daarna ga ik naar Iran. Daar loop ik het laatste stuk van Khorramshahr naar Dezful. Wanneer ik daar bij mijn vrienden ben, ga ik naar Qom. Daar zal ik bidden op de grote pleinen en zeggen: "Hier ben ik, Heer."

HET laat zich zien
horen, voelen als
veranderlijke vergankelijkheid
Van, voor, door,
niet iemand.
Magisch bewegen
Spelen
eDITh

De Zegen van de Gewone Zaterdag

Een zaterdag als zoveel. Of toch niet? Er bestaat namelijk een kunst, en die is: honderd keer precies hetzelfde wandelpad lopen, en bij de honderdste keer zo opgetogen zijn alsof het de allereerste keer is. Gerda en John beheersten die kunst. En zo verzamelde zich een bonte stoet van veertien wandelvrienden – plus een hele rij kameraden die, als toevallige passanten, opeens meeliepen – om dit wonder te vieren.

En alsof één wonder niet genoeg is, vierden we meteen ook de dertigste wandeling van Gerie. Alsof het leven één grote voetreis is, en elke tien stappen een feestje verdient.

John had iedereen in staat van paraatheid gebracht, wat wil zeggen: iedereen wist dat er taart zou zijn. En om het geheel glans te geven, had Marieke van de Willibrorduskerk een klein kunstwerk gemaakt. Een leisteen plaatje. Met een lintje, een pelgrimspenning en het getal 100. Die penning is een geschiedenislesje in je handpalm. Hij stamt uit de tijd van Pastoor Helsloot. Aan de voorkant staat: “H. Willibrordus bid voor ons!” En aan de achterkant: “O.L.Vrouwe ter Nood, bid voor ons.” Alsof het verleden zelf even mee kwam lopen, soms lijkt het van boven geregisseerd.

We vierden bij het Oesdom, aan een grote, lange tafel, met Leo Bersee en Nellie. We vierden bij Cor Butter op de Adelbertusakker voor Gerie haar dertigste wandeldag. Sedat bracht lekkere koeken, en wij hadden, zoals altijd, onze oploskoffie. Dit keer met het extra water van Cor. Drie vreugde op de Drie Bronnen Pelgrimsroute. Een pelgrimspenning die het verleden vasthoudt, en drie feestvarkens in het heden.

Dan volgt ieder zijn weg naar huis. Het was weer een gewone zaterdag geworden. Maar, als je goed keek, net even anders. Alsof de dag zelf even geknipperd had. Een memorabele dag die de geschiedenis ingaat als een feest, alsof we de honderdjarige leeftijd zelf hadden bereikt.

Steunposten en stempelaars op de Sufi Trail in Turkije

Het gevoel van veiligheid is een belangrijk ijkpunt als je op reis gaat naar een land dat je minder goed kent. De Sufi Trail in Turkije houdt hier rekening mee, en wij als routemakers proberen dat gevoel van onzekerheid weg te nemen.

We moeten wel vooropstellen dat wij nooit een veiligheidsgarantie kunnen geven, niet in Turkije en ook niet op bijvoorbeeld de Drie Bronnen-pelgrimsroute in Heiloo, Limmen, Bakkum-Noord en Egmond-Binnen.

Om het gevoel van veiligheid en ondersteuning te vergroten, hebben we getracht meerdere steunpunten te creëren: Sufi Trail Guardian Angels, stempelposten en bevriende accommodatiehouders.

We lopen het rijtje af vanaf Istanbul naar Konya.

Istanbul:

We hebben meerdere pogingen gedaan om de eerste stempelpost hier vorm te geven. We hebben leuke stempels en borden ontworpen, maar door de coronapandemie is de zaak waar we aan gehecht waren failliet gegaan en daardoor ook de stempelpost verloren. Het Emirhan Café sloot. Eind 2025 heeft de zwager van Cem echter een nieuw, piepklein eethuis geopend in dezelfde straat, op 10 meter van de oude locatie.

Baskan'in Yeri wordt de nieuwe stempelpost in de wijk Eyüp Sultan in Istanbul. Helaas zijn er verder geen vaste stempelposten in Istanbul. Je zult hier moeten improviseren om aan je stempels te komen. Gelukkig hebben veel ondernemers hun verplichte zakelijke stempels binnen handbereik.

Yalova:

Hier hadden we Ahmet Yiğit met zijn prachtige stempel. Ahmet is sinds enkele jaren met pensioen en verhuisd naar Kurtköy op de route. Hij heeft daar een camping en uiteraard zijn stempel.

Vlak bij Yalova woont Linda Pijl. Zij heeft een mooie stempel op aanvraag. Linda biedt ook ondersteuning onderweg naar Konya. Ze spreekt Nederlands, Engels en vloeiend Turks. Als je individueel loopt en ondersteuning wilt, kun je Linda inhuren.

Orhangazi (nabijgelegen):

Voordat je Orhangazi inloopt, kom je langs bij onze grote vriend

Ahmet Albayrak. Hij heeft een bord voor zijn tuin, dus je kunt hem niet missen. Hij is altijd bereid voor een vriendelijk gesprek in het Turks, Russisch en Bulgaars. Je kunt hem ook vragen om in zijn tuin te kamperen.

Keramet:

Hier zie je het bord van de Sufi Trail bij Ilıca Anatolia Pansiyon. Eigenaar Yunus Emre heeft een bedrijfsstempel. Je kunt hier overnachten, al dan niet op halfpension.

Mahmudiye & Orhaniye:

In de theehuizen van deze dorpen hangen de borden van de Sufi Trail met de lokale contactpersonen.

Bereket:

Hier hangt een bordje van de Sufi Trail. Overnachting is hier weleens problematisch omdat de muhtar (dorpshoofd) vaak te hoge prijzen vraagt. Overweeg om met een taxi naar Osmaneli te gaan om daar te overnachten, en de volgende dag terug te komen om verder te wandelen.

Osmaneli:

Hier vind je Tuncay Erik, met zijn Sufi Trail Guardian Angel-stempel. Hij helpt vaak met kleine dingen onderweg en met het boeken van een overnachting.

Günuören (voor het dorp):

Voor de begraafplaats vind je het vakantiehuis van Hakan Karabasoğlu. Hij heeft een stempel en eventueel een kampeerplek. Hij is alleen in de weekends aanwezig.

Bilecik:

Hier hebben we Hakan Yavuz, een fietsfanaat met een gouden hart. Hij stempelt en zorgt dat je een goedkoop overnachtingsadres in Bilecik kunt boeken. Hij spreekt Turks en Engels.

Yeniköy:

Recai Arslanboğa is hier de Sufi Trail-contactpersoon met een stempel. In het theehuis vind je ook het Sufi Trail-bord met de afstanden.

Küre:

Naast het lokale eethuis vind je ons bord. Je kunt hier lekkere lokale gerechten eten en informeren naar een kampeerplek. Wij kamperen met groepen op het terras voor het kantoor van de muhtar. Bij slecht weer is er ook een mogelijkheid om binnen te kamperen.

Rızapaşa:

Je kunt na overleg met de muhtar binnen in het dorpshuis slapen. Onze

vriend Selahaddin Poyraz kan je ook helpen met overnachtingen. Voorlopig geen stempels hier.

Uludere:

Hier vind je Dursun Çınar met zijn stempel en zijn mini-kampeerplek. Een heel gezellige man met een knus buitenhuis waar je als reiziger welkom bent. In het theehuis zie je ook het bord van de Sufi Trail.

Arslanbeyli:

Je kunt overnachten in het eeuwenoude Sufi-complex en een stempel van hen in je wandelpaspoort krijgen.

Sarıcailyas:

Hier vind je de jongste stempelaar van de Sufi Trail: Kerem Er, de zoon van de vorige muhtar. Hij studeert in de stad en is daarom niet altijd aanwezig.

Çukurca:

Je kunt overnachten bij Midashan en krijgt een stempel van Ben Claasz-Cookson. Ben is docent archeologie

geweest aan de universiteit van Ankara en heeft enorm veel onderzoek gedaan naar oude beschavingen in Turkije. Als je langer dan één nacht bij Ben verblijft, kan hij je ook meenemen naar de Midashan-site en er veel over vertellen. Ben spreekt Turks, Nederlands, Engels en Duits. Zeker een aanrader langs de route.

Ağlarça:

Gülnaz Topak is hier de stempelaar en de voormalige muhtar. Het is een klein dorpje met een eigen dorpshuis waar je eventueel kunt overnachten. Zoek je een authentieke dorpsbeleving in Turkije, dan is het zeker aan te raden hier te overnachten.

Emirdağ:

Je kunt een stempel krijgen van Süleyman Akın. Süleyman is 's zomers in Emirdağ te vinden en is een echte probleemoplosser.

Kemerkaya:

Hier hebben we onze vrienden van de families Emrah Gözüböl en Mahmut Tuncer, die beiden verwant zijn aan elkaar en vanaf het begin heel behulpzaam zijn.

Çay:

Imam Cankut Sarıpınar is een oude vriend van de Sufi Trail en van Terie Leijs, die al pionierde op de route voordat we officieel begonnen en Cankut ontmoette in zijn moskee bij Çay. Nu is hij imam in Çay en stempelt hij de paspoorten van de wandelaars en fietsers.

Derbent:

Dit is de eerstvolgende plaats met een stempel. Fevzi Taşal heeft een theehuis, pelgrimsonderkomen en een eigen

stempel. Het is een verbazingwekkend ideale combinatie voor de vermoeide reiziger, te voet of op de fiets. Hij is altijd bereid reizigers te ontvangen.

Konya (eindpunt):

De laatste stempelpost is het café Nar-ı Aşk in Konya. Hier kun je je Sufi Trail-paspoort laten stempelen en je certificaat in ontvangst nemen.

Onderweg zul je veel meer hulp en vriendelijkheid vinden dan alleen van de mensen en stempelaars die hier vermeld staan. Zij zijn degenen die een route de moeite waard maken om te wandelen

of te fietsen. Zij geven de reiziger het gevoel dat hij of zij de pelgrim is waarop ze altijd hebben gewacht.

Wees dan ook de pelgrim die zij graag willen ontvangen. Het werkt uiteindelijk aan beide kanten. Er is geen gastvrijheid zonder de gast, en er is geen gast zonder de gastvrijheid.

Samen zorgen we voor een veilige en gezellige wandelroute.

Hall of Fame

40 wandelingen

Ariane Blees (19-4-2025)

Anneke van de Vrie (26-4-2025)

Anke Purmer (17-7-2025)

100 wandelingen

Gerda Fontijn & John Haver (6-12-2025)

Sufi Trail

Fiets & Wandel Club

AGENDA

Samen onderweg

Wandelkaravaan

1 mei tot 12 juni

Fietskaravaan

11 september tot 9 oktober

Elke week samen op pad

52 wandelzaterdagen in

Heiloo & Egmond Binnen

Wandelen in Heiloo

2026

KIZILDĂĞ
KEKİK BALI
Rumi Trail

Şanlıurfa
Historic Mansion
HANIMAĞA
38 AKL 094

Sivas

RIJWIELHANDEL
Seref
DE BESTE
SERVICE
IN HAARLEM
reparatie
accessoires
nieuwe fietsen
onderhoud
tweedehands fietsen
Zijlweg 117-ZW,
2013 DG Haarlem,
Nederland
@seref_rijwielhandel
#seref_rijwielhandel
seref.nl

2026: het jaar van ‘alles is goed’

Vaak willen we meer, uitgebreider en exclusiever dan de vorige keer. Maar moeten we elke keer meer willen? Misschien is het, zoals het nu is, goed genoeg.

Ik betrap mezelf vaak op de gedachte om meer te willen, of het nog uitgebreider te maken dan het al is – of zelfs nog exclusiever dan de vorige keer. Maar wie zit daar eigenlijk op te wachten?

Tijdens onze lange gesprekken over dit onderwerp komen we tot de conclusie dat Iris er totaal niet op zit te wachten, en zij denkt dat er met haar hele volksstammen zijn die het ook niet willen. Ik ben overmoedig als ik het ben, en kom met tomeloze energie elke dag met nog meer ideeën en bijbehorende spullen op de proppen.

Ik zie dat iedereen blij wordt van nieuwe dingen die ze krijgen of nieuwe ideeën die ze horen, maar tegelijkertijd zie ik ook dat de blijdschap vaak van korte duur is.

We zijn net als kinderen die te veel cadeaus krijgen en vooral blij worden van het uitpakken, niet van de inhoud.

Wat ik wél ervaar onderweg – op de Drie Bronnen Pelgrimsroute en op de Sufi Trail in Turkije – is dat we gelukkiger worden van gewone, dagelijkse dingen en vooral van de vriendschappen met onze medewandelaars, de mensen langs de route en degenen die ons helpen of geholpen hebben en onze vrienden zijn geworden. Vrienden met wie we lief en leed delen, ons verdriet proberen samen te helen, en die we soms vaker zien dan onze eigen familie.

Daarom luister ik vaker naar Iris en probeer ik me in te houden, en meer te genieten van wat er al is.

We hebben elkaar en we hebben alles – en vaak in meervoud.

Daarom roep ik voor mezelf 2026 uit als het jaar van ‘alles is goed’. Er hoeft niets meer bij.

Als ik toch nieuwe dingen wil toevoegen, reken ik op jullie steun als vrienden – en natuurlijk op Iris, om mij zachtjes maar dringend bij te sturen.

Lieve vrienden, ik hoop jullie heel vaak te zien tijdens wandelingen, via Zoom, aan de telefoon of gewoon tijdens een soepje bij ons thuis.

Alles is goed en meer dan genoeg voor ons allemaal.

Blijf goed.
Sedat

Sufi Trail als uitgever

reisgidsen

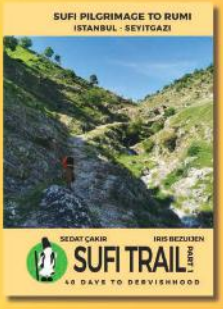

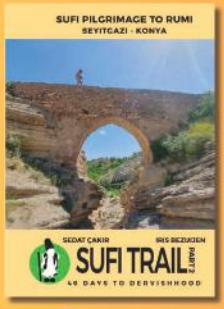

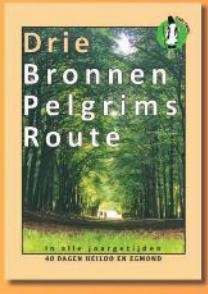

reisverhalen

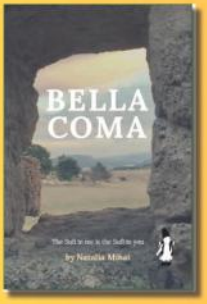

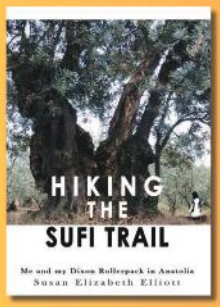

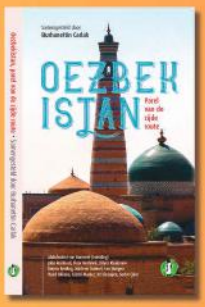

gedichtenbundels

Mohamed El-Fers
“het groene boekje”
grondlegger van al
onze bezigheden

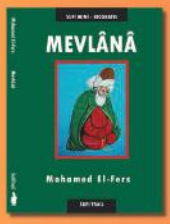

ISSN 2949-950X